

zr. Marie Thérèse van het Kruis

De stille strijd

Een opmerkelijk verhaal van
overwinning op anorexia en misbruik

uitgeverij
Betsaida
s-Hertogenbosch

Inhoud

Dankwoord	9
Voorwoord.....	11
Inleiding.....	13
1 Vroege jeugd en misbruik.....	15
2 Schooljaren en anorexia	23
3 Van huis weg, naar het klooster	45
4 Het klooster uit en de verpleging in	65
5 Opname in het ziekenhuis	79
6 De anorexiakliniek en Harley Street	97
7 Depressie en behandeling.....	111
8 Intrede in het klooster in Londen.....	127
9 De strijd om anorexia te overwinnen en mijn roeping .	139
10 Intrede in het slotklooster	159
11 Laatste professie en vaders dood	179
12 Verpleging en moeders overlijden	203
13 Lichamelijke uitputting en een periode van rust	227
14 Therapie en anorexia-herstelprogramma	247
15 Verpleegafdeling anorexia	267
16 De ziekte uitdagen voor de strijd.....	291
17 Dagbehandeling en bezoek aan thuis	315
18 Polikliniek.....	339
19 Genezing.....	361
20 Een nieuw begin.....	375

Inleiding

Ik heb veel pogingen gedaan om de volgende hoofdstukken te schrijven want ik wens dat dit boek het verhaal van mijn reis zal zijn, een reis door *anorexia nervosa*, maar ook een reis met God naar de volheid van het leven in zijn dienst. Het is een zoektocht om mijn ware ik te vinden, geen autobiografie. Toch ben ik me er diep van bewust dat de wortels van een eetstoornis of van enige andere psychische ziekte vaak in de kindertijd liggen. Wie we zijn wordt in grote mate bepaald door onze ouders en de omstandigheden van onze geboorte. De vroege jaren van afhankelijkheid en kwetsbaarheid zijn heel beslissend in de vorming van onze toekomstige psyche. Dat geldt zeker voor mij en daarom ben ik mijn verhaal begonnen met een beetje familiegeschiedenis.

Anorexia heeft mijn leven meer dan vijftig jaar beheerst, samen met mijn roeping tot het religieuze leven. Mijn weg is er één geweest van tweestrijd, waarbij ik steeds probeerde te reageren op twee verschillende stemmen in mijn hoofd, die elkaar voor het grootste deel tegenspraken. De hierna volgende bladzijden zijn daarom in veel opzichten het verhaal van een persoonlijk gevecht met anorexia en met een God die zoveel liefheeft dat Hij nooit opgeeft.

Mijn doel was inzicht te geven in de geest van iemand met een eetstoornis, want ik weet hoe moeilijk het is voor iemand die de ziekte niet ondervonden heeft, om de wijze van denken te begrijpen die achter het maatschappelijk misschien onaanvaardbare gedrag zit. Voor hen die de ziekte hebben, is het

echter even moeilijk om te weten wat ‘normaal’ is. Het was bijvoorbeeld voor mij ondenkbaar hoe iemand zich gelukkig kon voelen in het lichaam van een vrouw of genoeg kon vinden in uit eten gaan. Zoals u in mijn verhaal zult zien, kunnen de talrijke angsten die het leven regeren en het gedrag bepalen, vaak de oorzaak zijn van veel lijden en misverstand, zowel voor de patiënte als voor de mensen die om haar bezorgd zijn.

Iedereen is in Gods ogen een uniek individu van gelijke waarde. Voor mij heeft mijn herstel er in bestaan die waarheid te ontdekken. Het volgen van een therapieprogramma voor anorexia heeft mij inzicht en eigenwaarde gegeven. Ik kan het verleden niet veranderen: het heeft mij gemaakt tot wie ik ben en anorexia zal altijd een deel van me zijn. Maar zij is geen vernietigende stem meer die me vastgebonden houdt in anorexia nervosa, maar veeleer een positief deel van mijn eigen weg naar genezing, waardoor ik de unieke persoon geworden ben die God wilde dat ik zou zijn. Zonder de ziekte zou ik nooit tot de diepte van dat begrip of tot de onbegrensde dankbaarheid en waardering gekomen zijn, die ik nu heb voor een leven waarvan ik niet wist of kon dromen dat het mijn leven zou zijn. Het is een leven dat eindelijk vrij is, open voor vertrouwen en wederzijdse liefde. Mijn geschiedenis maakt nu deel uit van mijn gebedsleven. Ik ben één met al degenen die onder enige vorm van psychische ziekte lijden en ik geef mijn leven terwijl ik bid dat velen de weg naar genezing mogen vinden en een God ontdekken die hen onvoorwaardelijk liefheeft.

Ik zou graag allen die me geholpen hebben en mijn reis mogelijk gemaakt hebben, willen bedanken en ook degenen die het nu goedvinden dat ik hen in de volgende bladzijden verwerk. Ik schrijf dit boek vooral als dankzegging aan God wiens hand van voorzienigheid iedere stap van me geleid heeft. Hij heeft in deze lange strijd elk kwaad in een goed veranderd en elke zwakte in sterkte, vaak genoeg zonder mijn medewerking. Die strijd met God en met anorexia is voorbij.